

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/27/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8824200067
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8824200067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX D. E., o zaplatenie 10.329,50 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11Csp/2/2024 – 123 zo dňa 15.05.2024 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 až 3, § 17 ods. 1 písm. a), b), § 17 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 129 /2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 5, ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 39, § 517 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“).

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená dňa 2.2.2017 zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 19.009 EUR. Keďže žalovaná bola napriek odkladu splátok naďalej v omeškaní so splácaním úveru, právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa a.s., ďalej aj ako „banka“) ju výzvou zo dňa 25.10.2022 vyzval na úhradu dlžnej sumy a podaním zo dňa 27.11.2022 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Súd zistil, že žalobca nepreukázal doručenie upozornenia na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo dňa 25.10.2022 do rúk žalovanej a ani nepredložil neprevzatú zásielku. Samotná výzva taktiež nemá náležitosti vyžadované ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (OZ), a to uvedenie konkrétnej splátky, s ktorou bola žalovaná v omeškaní. Pre splnenie podmienky písomnej výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ bolo nevyhnutné, aby sa táto dostala do dispozičnej sféry dlžníčky. Ani nedatovaný poštový podací hárok o podaní výzvy na doručovanie podľa nie je dostatočný na preukázanie odoslania výzvy vyžadovanej § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

Z obsahu spisu je zrejmé, že postupca (banka) nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nezaslal dlžníčke výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8. V danom prípade podmienka zaslania výzvy s obsahom upozornenia na postúpenie pohľadávky banky vo vzťahu k žalovanej tiež nebola splnená.

Keďže žalobcom nebolo v konaní preukázané naplnenie predpokladov postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na ust. § 39 Občianskeho

zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť súd dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať. Súd preto žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc zmätočnosť a nekonzistentnosť rozhodnutia. Doručenie výzvy zo dňa 25.10. 2022, ktorou právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú na možnosť zosplatnenia všetkých splátok nebola medzi sporovými stranami spornou otázkou. Žalobca má za to, že zákon explicitne nevyžaduje uvedenie splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala. Ohľadne doručovania podľa žalobcu postačuje predloženie podacieho hárku, nakoľko z neho vyplýva adresát (žalovaná), doručovacia adresa, podacie číslo zásielky. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície – už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne interpretoval aj ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/191/2021 uviedol, že za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

4. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia pohľadávky, ktorú získal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Predmetná pohľadávka vznikla na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi právny predchodcom žalobcu – bankou, a žalovanou. Súd prvej inštancie sa preto správne zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky, pričom jednou z hlavných podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky je jej splatnosť.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný, nakoľko nebola platne vyhlásená predčasná splatnosť úveru, a to z dôvodu neuvedenia konkrétnej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo úver predčasne zosplatniť a nepreukázania doručenia výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanej a nepreukázania vyhotovenia a doručenia výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

6. Odvolací súd si sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Popri všeobecnej právnej úprave postúpenia pohľadávky obsiahnutej v Občianskom zákonníku sú pre určité druhy pohľadávok vzhľadom na ich špecifiká, ustanovené osobitné kritériá pre možnosť ich postúpenia tretej osobe. Individuálny režim týchto pohľadávok je odôvodnený spravidla špecifickým postavením niektorého z účastníkov záväzkového vzťahu, najmä s ohľadom na potrebu zvýšenej ochrany slabšej zmluvnej strany. V prejednávanej veci je týmto lex specialis ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravujúce osobitnú kategóriu bankových pohľadávok a ich postúpenie inej osobe. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018 (R60/2018), zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na

tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 5252 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Informácia o úmysle banky postúpiť pohľadávku, ktorá by mala byť obsahom výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách má pre spotrebiteľa osobitý význam, nakoľko podľa druhej vety tohto ustanovenia nemožno postúpiť pohľadávku, ak klient pred postúpením uhradí banke celý dlh, čím môže znemožniť postúpenie pohľadávky. Bez takejto informácie sa klient nemôže voči zamýšľanému postúpeniu pohľadávky nijako brániť. V konečnom dôsledku môže byť takáto výzva posledným motivujúcim faktorom pre dlžníka, nakoľko hrozba postúpenia pohľadávky a zmena v osobe veriteľa ho môže primäť k úhrade dlhu, čo je napokon v najlepšom záujme banky.

Ohľadom charakteru a významu výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa NS SR vyjadril v uznesení sp. zn. 9Cdo/90/2023 zo dňa 30.10.2024 tak, že: „Dovolací súd v rozsudku z 31. 03. 2022 sp.zn. 2Cdo/266/2020 špecifikoval podmienky, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Prvý takýto úkon je písomná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rovnaký právny záver je konštatovaný aj v uznesení dovolacieho súdu z 27. 10. 2022 sp.zn. 4Cdo/75/2020.“

7. Čo sa týka konkretizácie splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo úver predčasne zosplatiť, je potrebné uviesť, že identifikácia tejto splátky je potrebná nielen z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/149/2021). Pre záver, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde v zmysle ustanovení § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh, svedčia rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024 (bod 13. a bod 14.2 in fine odôvodnenia), sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024 (body 12.2 a 12.3. odôvodnenia), sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.7.2024 (body 21. až 23. odôvodnenia), sp.zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025 (bod 12 odôvodnenia).

Ak má byť naplnený účel ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, aby spotrebiteľ na základe upozornenia veriteľa mohol zaplatením jednej konkrétne určenej splátky odvrátiť zosplatenie celého dlhu, z obsahu upozornenia musí byť nezameniteľne určené, vo vzťahu ku ktorej konkrétnej splátke mieni veriteľ uplatniť svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Podmienku presného určenia splátky nemožno považovať za splnenú, ak je daná možnosť „vypočítať“, o ktorú splátku ide. Určenie konkrétnej splátky je o to viac nevyhnutné, že predčasné zosplatenie je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou, a je na jeho uvážení, či a pre ktorú omeškanú splátku, za súčasného naplnenia zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, sa rozhodne toto svoje právo využiť.

Pre výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platí, že musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate výhody splátok na strane dlžníka. Ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a takému využitiu má predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, tak potom bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Právny úkon, ktorý neobsahuje konkretizáciu rozhodujúcej splátky je úkon obchádzajúci zákon (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a taktiež úkon nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025).

8. Napokon sa súd prvej inštancie venoval aj doručeniu výzvy veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Túto výzvu je nesporne potrebné považovať za jednostranný adresovaný právny úkon, t. j. za prejav vôle konajúcej osoby smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré sa s takýmto prejavom spájajú. Pre účinnosť prejavu vôle je potrebné, aby došiel osobe, ktorej je určený. Adresát sa pritom nemusí skutočne s obsahom zásielky oboznámiť, postačuje, ak má objektívne možnosť tak učiniť, a teda, že zásielka sa dostane do jeho dispozičnej sféry (môže si ju vyzdvihnúť na pošte, alebo zásielku prevzala osoba bývajúca s adresátom v spoločnej domácnosti).

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 publikovanom v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR pod R4/2021, kde sa uvádza: „Dovolací súd v tomto rozhodnutí teda vyslovil, že adresát musí mať možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta, (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle.“

K otázke doručenia výzvy sa Najvyšší súd vyjadril aj v uznesení NS SR sp. zn. 7Cdo/133/2023 zo dňa 27.11.2024, v ktorom uviedol: „Odvolacím súdom potom založené napadnuté rozhodnutie na závere o nepreukázaní doručenia upozornenia žalovaných podľa § 53 ods. 9 OZ na možnosť postupu v zmysle § 565 OZ („Žalobca predložil súdu ako dôkaz o doručovaní upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ označeného ako „Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 25.8.2015 podací hárok č. J (čl. 21 spisu) preukazujúci len to, že právny predchodca žalobcu zaslal žalovanému v 1. rade (u žalovanej v 2. rade hárok predložený nebol) predmetné upozornenie, nie je však dôkaz o to, že by takéto upozornenie aj reálne bolo žalovanému doručené a dostalo sa tak do jeho dispozičnej sféry.“ - bod 20. veta prvá napadnutého rozsudku), a tým nedodržania zákonného postupu pre platné predčasné zosplatenie celého úveru pred termínom konečnej splatnosti úveru, čo bez ďalšieho neoprávňovalo právneho predchodcu žalobkyne podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. postúpiť predmetnú pohľadávku na žalobkyňu, ktorá v dôsledku uvedeného nebola aktívne legitimovaná na podanie žaloby voči žalovaným, ktorý právny záver dovolateľka nenapadla, nemožno považovať za nesprávny.“

V predmetnom konaní žalobca nepreukázal doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda výzvy pred zosplatením úveru, žalovanej (preukázal iba skutočnosť, že do dispozičnej sféry žalované sa dostala oznámenie o mimoriadnom zosplatení úveru) a zároveň vôbec nepreukázal existenciu výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z.. Závery súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom ohľadom preukázania doručenia výzvy sú preto, vzhľadom na vyššie uvedené, správne.

9. V tejto súvislosti žalobca dôvodil, že doručenie výzvy nebolo medzi stranami spornou otázkou. Ak by si odvolací súd osvojil takúto argumentáciu žalobcu, a teda, že čo spotrebiteľ vyslovene nepoprie, netreba v konaní preukazovať, stratil by význam a zmysel celý systém ochrany spotrebiteľa, ale aj inštitút dokazovania a unesenia dôkazného bremena v civilnom procese, nakoľko spotrebiteľia sú v súdnych konaniach väčšinou pasívni. Pokračujúc v tejto myšlienkovvej línii žalobcu, by, ad absurdum, žalobca nemusel predložiť ani samotnú úverovú zmluvu, ak jej uzavretie a náležitosti nie sú spotrebiteľom explicitne popreté.

Navyše nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaná si bola vedomá skutočnosti o doručení výzvy, nakoľko žalovaná na pojednávaní dňa 15.5.2024 uviedla, že si to nepamätá.

10. Len pre zdôraznenie správnosti záveru o nepreukázaní doručenia výzvy odvolací súd dodáva, že v zmysle zásad platného civilného procesného kódexu, je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré tvrdí. Pokiaľ žalobca tvrdí, že výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanej doručil, bol povinný predložiť o tomto tvrdení dôkaz, t.j. doručenkú. Na doručenke pritom nemusí byť podpis žalovanej ako potvrdenie o prevzatí zásielky, postačuje aj vrátenie zásielky s tým, že nebola prevzatá v odbernej lehote, prípadne žalobca mohol predložiť potvrdenie z elektronického sledovania zásielok. Žalobca však vo vzťahu k svojim tvrdeniam o doručení výzvy žalovanej neprodukoval jediný dôkaz.

Žalobca v odvolaní argumentuje tým, že ako dôkaz predložil podací hárok. V spise sa však žiadny takýto dôkaz nenachádza. Na čl. 53 spisu je len tabuľka vyňatá z podacieho hárku, ktorá by mala preukazovať odoslanie pokusu o zmier zo dňa 10.7.2023, nie však výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Za účelom preukázania doručovania žalobca predložil vrátenú zásielku ktorá nebola prevzatá v odbernej lehote s dňom uloženia zásielky 01.12.2022 (čl. 52 spisu), ani tá však nepreukazuje

doručenie výzvy, ale oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré bolo vystavené dňa 27.11.2022 a predložené na poštovú prepravu dňa 28.11.2022. Tvrdenie žalobcu o doručení výzvy z predložených dôkazov teda nevyplýva. V danom prípade je tak zrejmé, že žalobca si dôkaznú povinnosť ohľadom preukázania riadneho doručenia výzvy nesplnil.

11. Námietku týkajúcu sa vnútornej nekonzistentnosti rozhodnutia, keď niektoré tvrdenia súdu prvej inštancie si navzájom odporujú (konkrétne sporný je bod 56 odôvodnenia), odvolací súd akceptuje. Z celkového kontextu odôvodnenia je však zrejmé, k akým skutkovým záverom ohľadom výzvy a jej doručovania prvoinštančný súd dospel a ako ich vyhodnotil (body 54, 55, 58, 59 a 60 odôvodnenia). Uvedené pochybenie teda nedosahuje taký rozsah, aby spôsobovalo celkovú zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia, a ani porušenie práva na spravodlivý proces.

12. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie posudzoval platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže v danom prípade neboli splnené podmienky pre platné predčasné zosplatnenie úveru, zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako aj súd prvej inštancie, a to, že žalobca nie je v spore vecne aktívne legitimovaný, a preto súd prvej inštancie žalobu správne zamietol.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však neuplatnila a ani jej nevyplývajú z obsahu spisu, preto jej odvolací súd ich náhradu voči žalobcov, s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP, nepriznal.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).